

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **O. Z., nar.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR ,

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. OAM-35/ZA-ZA11-LE24-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. OAM-35/ZA-ZA11-LE24-2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně uvádí, že pochází z Luhanské oblasti, přímo z kontaktní linie, kde probíhají boje. Během života tam se bála o život, denně slyšela ostřelování, výbuchy. Obvykle se před ostřelováním a nálety schovávala uvnitř domu. Domy v jejím sousedství byly zdemolovány přímým zásahem, další byly poničeny. Zažila však i ostřelování venku, kdy se nestihla ukrýt, a měla obrovský strach o život. Vzhledem k vyostření konfliktu se žalobkyně rozhodla v červenci 2014 uprchnout, v důsledku bojů ale došlo ke zničení cesty a odjet proto nebylo možné. Když šla na nádraží vrátit jízdenky, propukla střelba a panika. Žalobkyně viděla, jak byl zastřelen člověk v její blízkosti.
3. V roce 2014 se žalobkyni podařilo uprchnout do města Sumy, po přestěhování však čelila diskriminaci spjaté s jejím úvodem z východu Ukrajiny. V práci a na veřejnosti čelila šikaně a nadávkám za to, že je údajně separatistka, majitelé nemovitostí jí odmítali pronajmout bydlení, její zaměstnavatel ji předem varoval, že sehnat bydlení s ohledem na její původ je obtížné. V zaměstnání jí mj. byly bezdůvodně strhávány „pokuty“, dostávala přesčasy a úkoly navíc. Když nemohla již tento stav vydržet, dala výpověď a přihlásila se k pobírání finanční podpory. Ta však nepokryla ani základní potřeby, činila částku přibližně desetkrát nižší než je ukrajinská minimální mzda, částku mohla nárokovat každé tři měsíce. Byly po ní vyžadovány dokumenty, které jiní dokládat nemuseli, měla problém si je opatřit, po 6 měsících tak podporu přestala pobírat. Zároveň ji v březnu 2019 ve městě Sumy přišli vyslechnout příslušníci SBU, kteří se jí dotazovali, zda ví nějaké informace o místě konfliktu. V Luhansku měla onkologicky nemocného otce, za kterým se snažila jezdit pravidelně na návštěvy a vozit mu jídlo a léky, musela jezdit přes Rusko přes nekontrolované přechody, přes ty oficiální totiž nelze vozit některé léky, přičemž nechtěla riskovat jejich konfiskaci. Pokaždé při hraniční kontrole čelila šikaně, kompletní prohlídce věcí a dotazům, z jakého důvodu žije mimo okupované území. Poté, co otec zemřel, se jí nepodařilo vyřídit příslušné úřední náležitosti včetně dědického řízení, dokumenty včetně úmrtního listu vystaveného na okupovaném území nebyly ukrajinským zastupitelským úřadem uznány. Válečný konflikt v Luhansku pokračuje.
4. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, tím byl rovněž porušen § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Porušen byl dále § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění neobsahuje požadované náležitosti, § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebyl dán důvod, aby žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná vzhledem k hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) a d) zákona o azylu, které by čelila v případě návratu na Ukrajinu. Dále byl porušen čl. 37 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „Směrnice“), označení pouze části území Ukrajiny za bezpečnou zemi původu neodpovídá uvedenému ustanovení. Namítá rovněž porušení § 14 odst. 1 a 2 písm. c) d) zákona o azylu neboť v případě návratu na Ukrajinu by čelila nebezpečí vážné újmy. V Luhansku probíhá ozbrojený konflikt, zároveň hrozí porušení mezinárodních závazků

v případě jejího návratu – čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, došlo by k porušení zásady non-refoulement.

5. Žalobkyně se domnívá, že její žádost měla být posouzena meritorně. Žalobkyně považuje úpravu, která označuje Ukrajinu s určitým teritoriálním omezením za bezpečnou zemi původu za odporující Směrnici. Z jazykového výkladu dle žalobkyně vyplývá, že za bezpečnou zemi původu lze označit pouze celou zemi, která splňuje podmínky dle čl. 37 ve spojení s přílohou I Směrnice. ČR zařadila na seznam bezpečných zemí původu Ukrajinu s výjimkou určitých oblastí, avšak je zřejmé, že tyto oblasti nenaplňují kritéria ve smyslu uvedeného ustanovení Směrnice a přílohy I Směrnice definujících bezpečnou zemi. Z důvodu nenaplnění těchto kritérií však nelze za bezpečnou zemi původu označit ani Ukrajinu jako celek. Zatímco „stará procedurální směrnice“, tj. Směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka výslovně umožňovala i označení pouze určité oblasti země za bezpečnou, nová úprava toto již neumožňuje. Takovou právní úpravu proto nelze přijmout. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty českým zákonodárcem se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015 vertikálním přímým účinkem a bylo povinností žalovaného dát přednost procedurální směrnici před vyhláškou, která je s ní v rozporu. Případně navrhuje žalobkyně, aby se zdejší soud obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou, zda čl. 37 procedurální směrnice umožňuje přijetí takové právní úpravy, podle které je za bezpečnou zemi původu označena pouze část země, jsou-li ve vztahu k této části splněny podmínky přílohy I směrnice. I pokud by soud dospěl k závěru, že lze za bezpečnou označit i část země, namítá žalobkyně neurčitost takového vymezení, rozsah okupovaného území se může měnit. Geneze konfliktu je taková, že se posouvá i do jiných oblastí.
6. Domněnka o tom, že je země označena za bezpečnou zemi původu, je vyvratitelná a je ji třeba v každém případě individuálně zkoumat. Žalobkyně se domnívá, že vůči ní Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Pochází z Luhansku, přímo z tzv. linie dotyku. Je nadále hlášenou v místě bydliště Luhansk. Žalovaný byl povinen vyhodnotit, jestli může žalobkyni v místě bydliště hrozit nebezpečí vážné újmy, zda vnitřní přesídlení, o které se žalobkyně neúspěšně pokusila, je v jejím případě odpovídající judikatorním požadavkům. Žalobkyně se domnívá, že její žádost měla být posouzena meritorně, pochází přímo z Luhanské oblasti.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je obava o její život, neboť původně bydlela v Luhanské oblasti na kontaktní linii mezi bojujícími stranami a docházelo tam k ostřelování. Na území pod kontrolou proruských separatistů ji navíc mají považovat za špiónku, neboť několik let žila na území kontrolovaném ukrajinskou vládou, kde se naopak cítí diskriminovaná a šikanovaná kvůli svému luhanskému původu. O udělení mezinárodní ochrany žádá také ve snaze o legalizaci svého pobytu na území ČR, neboť se zde nachází její syn, rovněž žadatel o mezinárodní ochranu, a ona si o něj dělá starosti a chce být s ním. K námitce žalobkyně, že žalovaný nedostatečně posoudil její situaci, žalovaný uvádí, že si je vědom toho, že žalobkyně pochází z Luhanské oblasti, kde od roku 2014 probíhají boje a nijak tuto skutečnost ve vydaném rozhodnutí nezpochybňoval.

Žalovaný však podotýká, že sama žalobkyně využila vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny a odstěhovala se do města Sumy, kde pracovala a rovněž se registrovala jako přesídlená osoba, což ji umožňovalo získat finanční podporu od státu. Žalovaný uvádí, že žalobkyně žila ve městě Sumy až do svého odchodu v listopadu 2019, přičemž ve městě Sumy neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a bezpečnostní situace je zde dlouhodobě stabilní. V případě problémů mohla v zemi původu využít ochrany kompetentních státních orgánů. Sama uvedla, že na Ukrajině nikdy neměla problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Ani v případě diskriminace a šikany, kterou žalobkyně pociťovala v zaměstnání, poté, co se sama vnitřně přesídlila, nelze tyto důvody považovat za azylově relevantní. Pokud jde o to, že ji v březnu roku 2019 ve městě Sumy přišli navštívit příslušníci bezpečnostní služby (SBU), kdy šlo pouze o formální návštěvu, žalovaný k tomu uvádí, že tuto skutečnost rovněž nelze považovat za azylově relevantní důvod, stejně tak, jako celkovou nespokojenost žalobkyně s děním v Luhansku. Sama žalobkyně od roku 2014 žila ve městě Sumy, které bylo pod kontrolou ukrajinské vlády a žalovaný tak uvádí, že má možnost se v rámci Ukrajiny přesídlit i do jiných částí, ve kterých ozbrojený konflikt neprobíhá. Žalovaný dále uvádí, že pokud by žalobkyni opravdu hrozilo takové nebezpečí, jaké uvádí, jistě by požádala o mezinárodní ochranu již dříve, a to především proto, že v České republice žije její syn. Žalovaný trvá na nedůvodnosti žádosti a na správnosti svého rozhodnutí. Informace potvrzující, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu, jsou součástí správního spisu a žalobkyně měla možnost se s těmito informacemi seznámit. Žalobkyně se však v uvedeném termínu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavila ani k tomu nic nedoplnila.

8. V reakci na vyjádření žalovaného žalobkyně sdělila, že o vnitřní přesídlení se pokusila, avšak neúspěšně, neboť čelila diskriminaci a šikaně. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že žalovaný označil její výsledky za formální. Není dle ní jasné, na základě jakých úvah takto žalovaný smýšlel. Žalobkyně se rovněž nedomnívá, že by o mezinárodní ochranu požádala pozdě, nýbrž má za to, že tak učinila v krátké době po svém příjezdu do ČR. Do ČR přijela dne 21. 12. 2019 a o žádost podala 13. 1. 2020.
9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. K žádosti žalobkyně uvedla, že o politiku se nezajímá, je svobodná, má syna, který je v ČR a též žádá o udělení mezinárodní ochrany. Posledním bydlištěm ve vlasti bylo město Sumy. Do ČR přijela v prosinci 2019. V Luhansku se bojí o svůj život, byly tam slyšet výbuchy a střelba. V listopadu 2014 se přestěhovala do města Sumy, kde pracovala. V listopadu 2019 však dala výpověď, neboť pořád poslouchala, že je údajně separatistka. Urážky již nemohla snést. Poté měla problém s bydlením. V Luhansku se na ni dívají jako na špióna, protože žila a pracovala několik let na Ukrajině.
11. Při pohovoru sdělila, že do ČR přijela, protože se zde nachází její syn, kterého neviděla od června 2019. Chce být se synem. Dalším důvodem je, že nemůže zůstat na Ukrajině, jak uvedla v poskytnutí údajů. Nemůže se vrátit ani do Luhansku, kde se bojí žít. Žije tam nyní její matka a bratr. Od listopadu 2014 do listopadu 2019 pobývala ve městě Sumy. Pracovala od roku 2007 ve společnosti, která se rozhodla poté, co začaly problémy v Luhansku, přesunout do jiných částí Ukrajiny. Žalobkyni byl nabídnut přesun do města Sumy, s čímž souhlasila. Měla tam však od počátku problém s bydlením. K trvalému pobytu byla přihlášena v Luhansku. V Luhansku si ji dobírali, v práci ji šikanovali, měla celou řadu potíží v souvislosti se svým původem. V souvislosti s tímto měla také problémy

ohledně vyřizování dokladů, kdy po ní chtěli mnohem více potvrzení a dokladů, než po jiných občanech Ukrajiny. Vyřídila si potvrzení pro přesídlené osoby a začala dostávat podporu. Částka však nepokryla potřeby a bylo s ní mnoho papírování, proto ji žalobkyně po 6 měsících přestala pobírat. Pravidelně jezdila do Luhansku za příbuznými. Otec byl nemocný a musela vydělávat na jeho léky. Bylo obtížné překročit hranice Luhansku, neustále ji prohlíželi, vše kontrolovali, ptali se na důvody cesty. Naposled byla v Luhansku v březnu 2019. O tom, že by se přesídlila jinam, neuvažovala, má informace od kolegů, že je to všude stejné. Problémy měla i po smrti otce při řešení dědictví, na ambasádě v Praze. Při vycestování problémy neměla, ale důkladně kontrolovali její cestovní doklad. Ve vlasti nikdy problémy s policií neměla, nebyla trestně stíhána. Obává se o život, bojí se nacházet se v Luhanské oblasti. Kdyby dostala falešný pas jako obyvatelka Luhansku, nikdo jí práci nedá ani v Rusku. Na Ukrajině se na úřady obracela ohledně vyřízení potvrzení pro přesídlené osoby, občanského průkazu a cestovního dokladu, jinak o pomoc nikoho nežádala. V roce 2019 ji navštívili pracovníci SBU za účelem zjištění, zda ví o oblastech, kde se střílí. Zažila také střelbu. Když byla naposledy v Luhansku, zaskočilo ji, že je to tam jako za dob Sovětského svazu, v TV vysílali pouze ruské kanály, ukrajinský kanál byl pouze sportovní. Rodina byla nucena si vyřizovat doklady Luhanské lidové republiky, ale ty nikdo neuznává, jsou s nimi problémy.

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
14. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
15. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
16. Žalovaný svůj závěr o bezpečné zemi opřel o § 2 bod 24 vyhlášky, dle kterého považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu, a dále o Informaci OAMP Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, Ukrajina – situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby ze dne 20. 2. 2019 a Ukrajina – národnostní menšiny ze dne 20. 9. 2017. Na základě zjištěných skutečností zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou se závěrem, že žalobkyně neprokázala,

že by nebylo možné vůči ní považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně se může vrátit na území pod kontrolou ukrajinské vlády.

17. Uvedený závěr žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil dne 17. 3. 2020.
18. Přestože soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení posuzuje v mezích uplatněných žalobních bodů a vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není takový postup bezvýjimečný a za určitých okolností může dojít k prolomení tohoto principu. Konkrétně jde o situaci, kdy je v souladu s čl. 10 Ústavy přímo aplikován čl. 2 a 3 Úmluvy. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 -46: *„je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady ‚non-refoulement‘ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila“*
19. Ve zde řešené věci je konkrétně třeba zohlednit, že v zemi původu žalobkyně došlo po vydání rozhodnutí k významné změně poměrů, kdy v zemi probíhá válečný konflikt, přičemž tato skutečnost je nesporná a obecně známá. Za aktuální situace na Ukrajině by mohl být návrat žalobkyně na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement.
20. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z uvedené vyhlášky a informací o zemi původu z let 2019 a 2017, tedy z podkladů, které nemohly nikterak reflektovat současnou situaci v zemi, kterou je aktuálně probíhající válečný konflikt, který zasahuje celé území Ukrajiny. Za nynější situace je však zjevné, že Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat nelze.
21. K tomu soud odkazuje na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 36/2022 – 31, ze dne 24. 3. 2022, v němž uvedl: *„Při soudním přezkumu se přitom soud k námitce neaplikovatelnosti § 16 odst. 2 zákona o azylu zabývá kromě existence vyvratitelné domněnky, že pro daného žadatele země původu není bezpečná, také tím, zda daná země splňuje jednotlivá kritéria bezpečnosti, jak je vymezuje Příloha I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zkoumá také, zda informace o zemi původu založené ve správním spisu dokládají, že tato země skutečně splňuje kritéria bezpečnosti. Dle všeobecně známých informací o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je zřejmé, že v zemi dochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a celé území Ukrajiny proto nadále nesplňuje jedno z kritérií bezpečnosti. Informace o zemi původu založené ve spise a pocházející z dubna a srpna 2020 z logiky věci (neboť napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány před počátkem války, která zasáhla celé ukrajinské území) nemohou dokládat, že Ukrajina tato kritéria splňuje. Nemůže proto obstát teze, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31). Nic na tom nemění ani skutečnost, že její území se s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů nachází na seznamu bezpečných zemí původu stanovených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Je na žalovaném, aby vyhlášku novelizoval. Ostatně čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ukládá členským státům zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (a § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví, že žalovaný je povinen přezkoumat seznamy zemí stanovené vyhláškou nejméně jedenkrát v kalendářním roce).*

22. *S ohledem na změnu bezpečnostní situace, která je všeobecně známou skutečností, a ke které soud přihlédl, přestože nastala až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť stěžovatelčin nucený návrat do země původu by mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatelky meritorně zabýval. Není tedy nadále na místě, aby postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak žalovaný žádost meritorně posoudí, přestože existence důvodných obav z brozby vážné újmy v podobě vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodňuje (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle § 14a ve spojení s § 14a odst. 2 zákona o azylu.“*
23. Ve zde řešené věci lze vyslovit shodný závěr o tom, že návrat žalobkyně by mohl být v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně zásadou non - refoulement. Nyní proto bude povinností žalovaného, aby se žádostí žalobkyně zabýval meritorně ve smyslu výše uvedeného. Vzhledem tomuto závěru se soud blíže nezabýval námitkou žalobkyně, že není možné s ohledem na aktuální právní úpravu (Směrnice) označit vnitrostátním předpisem za bezpečnou pouze část země.
24. Soud z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, kdy žalovaný je vázán výše vysloveným názorem soudu.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně byla úspěšná, avšak žádné náklady jí nevznikly. Žalovanému náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. 3. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce